

ADRIÀ PUNTI

«He de tenir hores i llibertat per poder-me expressar»

Hi ha retorns i retorns. Alguns de justificables, artísticament, d'altres no tant.

I hi ha el que ha fet Adrià Puntí, que desborda qualsevol catalogació. Tretze anys després del seu darrer disc d'estudi, el músic de Salt ha torna amb el llançament simultani d'un àlbum superb, en tots els sentis, i un llibre-disc tallat pel mateix patró d'excel·lència. El fruit del treball de molts anys, reposat i repensat, enorme, que ha fet treballar de valent les màquines d'adjectivar.

Entrevista de Xavier Aliaga

Des del disc *Maria* (2002), l'ex d'Umpah-pah no enregistrava cançons noves. Però les anava fent i madurant. I tretze acabaven d'aparèixer en l'excels *La clau de girar el taller* (Satélite K). No content amb això, Adrià Puntí ha llançat un llibre-disc, també sota el paraigua del mateix segell, *Enclusa i un cop de mall*, amb les lletres de les cançons, textos, dibuixos, fotografies i un altre disc en forma de programa radiofònic amb versions alternatives, rareses i algun tema inèdit, com ara la grandiosa "Amb el liri a la mà". Un magne esforç creatiu del qual parlem amb l'artista en una conversa telefònica afable però una mica impressionista, feta a base de traços. Pinzellades que esbossen tan sols la grandesa i densitat d'una proposta inabastable.

—Malgrat el silenci discogràfic, Adrià Puntí ha tingut aquests anys una presència intermitent a través de llibres, espectacles, documentals... Però això d'ara és tot un colp a la taula.

—Sí. Ho podríem explicar d'aquesta manera, però totes les altres coses que he fet també són importants. Ara hi ha el punt afegit de traure el llibre i el disc.

—En aquest hi ha un punt d'ambició diferent.

—Ambició no sé si és la paraula, però sí que estava dins de les meves raons importants de creativitat fer una feina així. He tardat per qüestions burocràtiques, del contracte amb la discogràfica en què estava [diu en referència a Picap]. Hem trigat molt a solucionar això. I encara hi ha termes en els quals estem lluitant.

—Si no fos per això, vostè hauria tret més discos aquests anys.

—Sí. Tinc material. I si tot va bé, no hi haurà una llunyania entre disc i disc tan gran com la que hi ha hagut aquest temps.

—El títol *La clau de girar el taller* té a veure amb una història de la seua infantesa.

—Sí, bé, té un component humorístic: abans als tallers mecànics als novells els feien la broma de fer-los anar a buscar la clau de girar el taller, que no existia. A partir d'aquí, feien unes quintades molt bèsties. Vaig tenir la sort que no me'n fessin a mi, però les vaig veure.

—Però aquella clau de girar també té un sentit metafòric.

—Sí, la part seriosa de cuidar bé les peces, de tenir-ho tot molt ben pensat.

—Això es veu sobretot a les lletres de les cançons i als textos del llibre. Estan molt ben treballats.

—Sí, sí, de fet he tingut temps per poder-ho treballar. També he passat èpoques en què no veia clara la part literària, per això m'esperava que tot sorgís de manera més natural, més fàcil. Això es veu en cançons com "Tornavis" o "La clau de girar el taller".

—Parla de naturalitat, però hi ha, ben mirat, tot un treball brutal de conjunció entre el llibre i el disc, de posar en relació coses. Per afrontar una cosa així cal un moment vital particular, algun estat d'ànim diferent?

—Fer *La clau de girar el taller* respon al fet que tenia molt de material, moltes coses, i va nàixer abans inclús que *Enclusa i un cop de mall*, que conté lletres que no han estat musicades però no vol dir que no ho siguin algun dia. I amb un treball radiofònic i amb cançons diferents de les de l'àlbum.

—En aquest disc no hi ha la participació de Quimi Portet, tret d'alguna col·laboració.

—Hi ha un parell de col·laboracions, però els punts de vista del Quimi hi han estat. El que passa és que ell tenia feina, i jo no podia moure'm per qüestions familiars del meu pare i la meua mare. Llavors, m'anava bé gravar a prop de casa, però això no vol dir que al pròxim disc no tingui un paper més preponderant.

—Ha parlat dels seus pares. Vostè li va dedicar el disc *Maria* a la seua mare. I també hi ha una petjada important d'obra del seu pare, l'artista Narcís Puntí.

—En el seu moment vaig fer *Maria* perquè la inspiració em va venir així. I amb el temps vaig pensar que l'home també havia de tenir el seu punt de glòria. El meu pare és una persona especial, per a mi, que m'ha influït en la manera de viure, en l'escolàstica. És molt important.

—“Cal sempre estar embriac. Això ho és tot. De vida, de poesia, de virtut. Cal sempre estar embriac”, diu en “El boig del telèfon roig”. Això no és bogeria, ni rauxa. És un tema de sensatesa.

—Hi ha la part especial amb aquest personatge, que és un boig en el bon sentit de la paraula. Algú que va tenir una sèrie de problemes de petit i que va ser prou important en la vida quotidiana gironina: el veies allà, amb un telèfon vermell, anant amunt i avall. La gent se'n reia, però a mi era una cosa que em resultava punyent. Ho vaig tenir en compte fins al punt que va sortir aquesta cançó

dedicada a aquell personatge. Se'n reien, del seu telèfon i ara anem tots penjats del mòbil.

—**A més de ser una gran cançó, musicalment parlant, “Amb el liri a la mà” conté una de les lletres més líriques i reeixides que recorde. És també de les seues preferides?**

—És una de les preferides. I pel que fa a la lletra, està molt ben treballada, fa mal dir que ho digui jo, però hi ha hagut aquí un punt de coincidència.

—**Al llibre hi ha un fragment enigmàtic, per a mi: “A què et dediques? Una mica de tot. Com t’ho agafes? Un triangle divergent?”. A què es refereix això, si vol esbudellar-ne el significat.**

—Em feia gràcia això, ho trobava molt adient a les circumstàncies que estem vivint. Respecte del triangle divergent, les lectures dels textos depenen del moment, en un moment veuràs una lectura, en un altre en veuràs un altra... Els textos estan molt *currats*, però deixo també coses una mica en l'aire, genero el dubte en la persona que ho llegeix,

—**I està bé que siga així. Als textos hi ha unes quantes constants formals que m’interessen, com ara el treball amb les enumeracions i, d’una altra banda, amb la fonètica, amb com sonen les paraules. Es veu aquí l’avantatge del músic sobre el poeta que no surt a l’escenari?**

—No ho sé. La fonètica és una part important a l’hora de musicar, crec que ha d’anar tot molt ben trenat, crec que és molt important. Però s’ha d’entendre que la part literària ha d’existir, hem d’explicar coses Passo moltes hores per fer el casament entre la música i la lletra. Si no es dona aquest casament, canvio de fórmula.

—**Enclusa i un cop de mall seria la tercera part d’una trilogia encetada amb *Incompleta-ment Puntí*. On és, doncs, la segona?**

—La segona és a casa, ben guardada. I evolucionarà amb les circumstàncies i amb el temps. Tenia clar que volia fer una trilogia i he passat de la primera a la tercera. És un punt artístic el que faig amb aquesta història.

—**En aquest treball hi ha molt d’esforç dedi-**

cat, però li he llegit que s’ho va passar “teta” fent el disc i el llibre-disc. Hi deu haver un punt de plaer en la tasca creativa, no pot ser únicament treball i patiment.

—Home, hi ha patiment, però de la manera com m’ho faig és també un luxe, posar-me a dibuixar, fer un text o una música i fer el que vull. La veritat és que m’ha resultat molt gratificant.

—**El treball musical és molt divers, del cabaret i la petja de Tom Waits a un pop molt lluminós, d’ambients foscos a uns altres de més lírics. Hi havia un concepte prefixat?**

—Hi havia un concepte prefixat però, una vegada et poses a l’estudi, apareix la part impressionista, no necessàriament t’has d’ofuscar pensant que allò ha d’anar així, així i així. He de tenir també hores i llibertat per poder-me expressar, i hi ha hagut coses que han estat canviant. Sí que la part gruixuda ja hi era, però he tingut una llibertat que m’ha permès fer cas de l’impressionisme.

—**I quin era el concepte prefixat? Això que cita molt de l’esperit, del *soul*?**

—L'ànima surt citada al disc algunes vegades. I l’esperit. En definitiva, els estils són molt relatius. I una cançó pot aparentar portar un vestit i tenir a dins una estructura ben diferent.

—**Quines han estat les seues influències musicals els darrers temps? Què escoltava?**

—He estat molt posat en el meu tema i hi havia un espai molt petit per a altres coses. Per dir alguna cosa, per oxigenar-me i tenir un punt referencial, em posava els Waterboys, però realment estava molt posat en el meu treball.

—**En tot cas, el resultat és un so intemporal que trobe que suportarà molt bé el pas del temps.**

—Esperem-ho.

—**Un cert *mauditisme* ajuda a generar aura sobre un artista?**

—Hi ha gent que ho diu sobre mi, però jo sóc un treballador, un *currant* de la creativitat, m’ho passo molt bé creant. I si em titllen d’una cosa o d’una altra, benvingut sigui. ●

EL TALLER MAGIC DE PUNTI

Molt de tant en tant, apareix un treball musical que sembla fruit d’alguna màgica conjunció astral. Que harmonitza amb una precisió gens usual el concepte, els textos, la música i la interpretació. Al nou disc d’Adrià Puntí hi ha idees brillants, textos valuosos, amb versos punyents, lírics o provocadors de pedra picada, i un artista que fa desdoblements interpretatius, que modula la veu amb la capacitat d’un transformista. Tot plegat, un àlbum divers, que no dispers, de giragonses musicals i emocionals, amb temes immensos com “La clau de girar el taller”, “La prova del nou”, “On anem”, “Tornavis” o “Fill de presons”. I un llibre-cd que completa i enriqueix aquesta obra rotunda.

La clau de girar el taller

ADRIÀ PUNTI
Satèl·lite K, 2015